

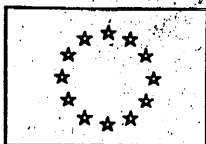
KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(93) 684 endelig udg.

Bruxelles, den 10. december 1993

Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet

- (I) Forslag til afgørelse i henhold til artikel K3 i traktaten om Den Europæiske Union om konventionen om personkontrol ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.
- (II) Forslag til forordning i henhold til artikel 100 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab om fastlæggelse af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

Meddelelse fra Kommissionen til Rådet
og Europa-Parlamentet

- (I) Forslag til afgørelse i henhold til artikel K3 i traktaten om Den Europæiske Union om konventionen om personkontrol ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.
- (II) Forslag til forordning i henhold til artikel 100 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab om fastlæggelse af de tredjelands, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

1. Kommissionen forelægger hermed Rådet og Parlamentet to forslag, der hænger nøje sammen, og som skal behandles samlet.

2. Behovet for et ændret udkast til konventionen om kontrol af personers passage af medlemsstaternes ydre grænser er en følge af den udvikling, der er sket på en række relevante områder, siden ministrene med ansvar for indvandrerpolitikken afbrød deres forhandlinger om det tidligere udkast i juni 1991. Det viste sig dengang umuligt at finde en løsning på det eneste spørgsmål, der manglede at blive afklaret (territorial afgrænsning), hvilket forhindrede, at konventionen kunne undertegnes. Dette spørgsmål forsøges dog ikke løst i den tekst, Kommissionen forelægger, og det vil derfor kræve fortsatte bilaterale drøftelser mellem de to medlemsstater, der er mest berørt heraf.

3. Den mest betydningsfulde begivenhed siden 1991 var ikrafttrædelsen den 1. november 1993 af traktaten om Den Europæiske Union, navnlig artikel 100 C. I henhold til denne artikel skal visse aspekter af visumpolitikken, der hidtil har været omfattet af udkastet til konventionen, overgå til Fællesskabets kompetence og vedtages i henhold til Fællesskabets lovgivende instrumenter.

4. Tilsammen dækker de to forslag alle de væsentligste elementer, der tidligere var samlet i et enkelt instrument, nemlig udkastet til konvention. Hvorfor de to ændringer til konventionen hver især er nødvendige, forklares i memorandummet.

5. Efter vedtagelsen vil de to forslag komme til at udgøre det lovgivningsmæssige grundlag for passage af de ydre grænser, som alle medlemsstaterne kan have tillid til. Som Det Europæiske Råd ofte har givet udtryk for, senest på mødet i Edinburgh i december 1992, er dette et væsentligt led i oprettelsen af et område uden indre grænser, som omhandlet i artikel 7 A i traktaten om Den Europæiske Union.

1a

FORSLAG TIL AFGØRELSE TRUFFET AF RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
OM KONVENTIONEN OM PERSONKONTROL
VED PASSAGE AF DE YDRE GRÆNSER

(Forelagt Rådet af Kommissionen
i henhold til artikel K 3, stk. 2,
i traktaten om Den Europæiske Union).

INDHOLDSFORTEGNELSER

Begrundelse side 3

Forslag til Rådets afgørelse side 13

Forslag til konvention om personkontrol ved passage af
de ydre grænser side 17

B E G R U N D E L S E

1. Immigrationsministrenes bestræbelser på som led i det mellemstatslige samarbejde at indgå en konvention om passage af EF-medlemsstaternes ydre grænser - som de betragtede som væsentlig med henblik på opbygningen af det indre marked, jf. EF-Traktatens artikel 7A - er blevet indhentet af udviklingen henimod Den Europæiske Union. Således indføres der ved unionstraktaten en særlig procedure for indgåelse af konventioner om retlige og indre anliggender.

Rent formelt kan det hidtidige arbejde ikke formaliseres, fordi den pågældende konvention ikke har retlig eksistens, da den ikke er blevet undertegnet. Med hensyn til realiteten består de politiske resultater af forhandlingerne mellem 1989 og 1991 dog stadig. Herunder nåede medlemsstaterne til enstemmighed om, hvilke principper, der skal gælde for de ydre grænser. Denne aftale kunne imidlertid ikke konkretiseres på grund af en bilateral overensstemmelse mellem Det Forenede Kongerige og Spanien om Gibraltar.

2. Formålet med nærværende forslag er at undgå, at disse politiske resultater går tabt og at tilpasse teksten til retstilstanden ifølge traktaten om Den Europæiske Union, især dennes afsnit VI, og efter at det fremtidige europæiske økonomiske samarbejdsområde er oprettet.

*

*

*

I. KONVENTIONSUDKASTETS TILBLIVELSE

Det hidtidige arbejde

3. Medlemsstaterne har siden 1989, for at gennemføre det arbejdsprogram, der blev godkendt af Det Europæiske Råd i Madrid med henblik på oprettelsen af det indre marked, der omhandles i artikel 7A (Palma-dokumentet), ført mellemstatslige forhandlinger til forberedelse af en konvention om passage af medlemsstaternes ydre grænser. Disse forhandlinger, der førtes i immigrationsministrenes regi, førte i juni 1991 på grund af opbakningen fra flere på hinanden følgende møder i Det Europæiske Råd til, at medlemsstaterne indgik en aftale om en serie principper, der skulle formaliseres i en konvention, som samme ministre skulle underskrive under det luxembourgske formandskab.

4. Under forhandlingens sidste stadium opstod der en uoverensstemmelse mellem Det Forenede Kongerige og Spanien om, i hvilket omfang konventionen skulle gælde for Gibraltar. Trods to års anstrengelser fra forskellige formandskaber for at finde et kompromis har konventionen ikke kunnet underskrives. Det blev dog uden at der forelå en formel konklusion fra ministrene besluttet, at alle konventionens andre bestemmelser skulle anerkendes som reelt aftalt mellem medlemsstaterne.
5. Denne stilstand varede indtil den 1. november 1993, da traktaten om Den Europæiske Union trådte i kraft. I dennes afsnit VI omhandles medlemsstaternes samarbejde om retlige og indre anliggender.

Således fastsættes i artikel K 1: "Med henblik på virkeliggørelsen af Unionens målsætninger, navnlig den frie bevægelighed for personer, og uden at det i øvrigt berører Det Europæiske Fællesskabs beføjelser" betragter medlemsstaterne bl.a. følgende som et spørgsmål af fælles interesse: "regler for personers passage af medlemsstaternes ydre grænse og udøvelse af kontrol heraf" (nr. 2). Med hensyn til gennemførelsen af denne bestemmelse fastsættes det i artikel K 3, stk. 2, at Rådet kan anvende tre metoder, herunder " ... udarbejde konventioner, som det anbefaler, at medlemsstaterne vedtager i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser" (litra c). I Afsnit VI fastsættes det, hvilken procedure der skal følges i denne forbindelse.

Grunden til, at det er nødvendigt at vedtage teksten

6. Immigrationsministrene erkender, at den nye retstilstand må respekteres og ønsker at bevare de politiske resultater af de tidligere forhandlinger. På deres møde i København den 1. og 2. juni 1993 erklærede de derfor følgende:

"Ministrene har gjort sig bekendt med de virkninger, som traktaten om Den Europæiske Union og EØS-aftalen kan få for udkastet til konvention om passage af de ydre grænser. Ministrene anfører hertil følgende:

- de eventuelle ændringer, der foretages i udkastet til konvention med henblik på at gøre den forenelig med traktaten om Den Europæiske Union, skal være af teknisk art og begrænset til det strengt nødvendige, og det er udelukket, at forhandlingerne om andre artikler end dem, som det af hensyn hertil er nødvendigt at revidere, kan genåbnes.
- behandlingen har rent teknisk karakter og det må undgås, at den medfører blokering af juridiske grunde
- det må ligeledes undgås, at der forekommer en periode med et retligt tomrum.

7. Følgende vigtige elementer, der er fremkommet siden juni 1991, nødvendiggør, at teksten tilpasses:

a) udviklingen i Fællesskabet

- i juli 1991 var samtlige EF-bestemmelser om ophævelse af varekontrol-
len ved de indre grænser endnu ikke vedtaget. Denne lovgivning er nu
i kraft og den nævnte kontrol har reelt været afskaffet siden 1. ja-
nuar 1993.
- Fællesskabet indgik den 2. maj 1992 aftalen om Det Europæiske Økono-
miske Samarbejdsområde, der ved sin ikrafttrædelse vil give stats-
borgerne i de EFTA-lande, der deltager i aftalen, samme rettigheder
med hensyn til indrejse og ophold som medlemsstaternes statsborgere.

- b) den procedure, der indføres ved Afsnit VI i traktaten om Den Euro-
pæiske Union. I artikel K 3 i traktaten fastsættes en særlig proce-
dure for vedtagelsen af retsinstrumenter vedrørende samarbejdet på de
områder, der omhandles i dens Afsnit VI. Karakteristisk for procedu-
ren er bl.a., at Kommissionen, men også medlemsstaterne har initia-
tivret, at Europa-Parlamentet skal høres (af formandskabet) og mulig-
heden for at overdrage Domstolen kompetence. Derfor kan medlemssta-
terne efter at traktaten er trådt i kraft, ikke længere indbyrdes
indgå konventioner efter de traditionelle regler i folkeretten ret på
de områder, der omhandles i artikel K 1.

- c) Fællesskabets kompetence med hensyn til visa. I den nye artikel 100C
fastsættes, at Fællesskabet skal udpege "de tredjelande, hvis stats-
borgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemssta-
ternes ydre grænser" samt at det skal vedtage foranstaltninger vedrø-
rende "en ensartet udformning af visa". Om disse spørgsmål træffes
der derfor afgørelse efter proceduren i EF-traktaten og ikke proce-
duren i unionstraktatens Afsnit VI.

*

*

*

II. DE NØDVENDIGE TILPASNINGER

Kommissionens initiativret

8. Teksten fra juli 1991 skal ses i mellemstatslig sammenhæng, og Kommissionen fik derfor ikke tillagt initiativret. Efter at traktaten om Unionen er trådt i kraft, har den dog lovgivningsmæssigt samme initiativret som medlemsstaterne (artikel K 3, stk. 2, første led). Som traktatens vogter skal den ifølge artikel 7A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab hindre de yderligere forsinkelser ved gennemførelsen af personers fri bevægelighed, som måtte følge af, at konventionen ikke vedtages. Det Europæiske Råd i Edinburgh har klart tilkendegivet, at et middel hertil er, at denne konvention iværksættes. Det er derfor nødvendigt at forelægge teksten for Rådet så hurtigt som muligt.

Forslagets form

9. I artikel K 3 fastsættes Rådets funktioner på følgende måde: "Rådet kan udarbejde konventioner, som det anbefaler, at medlemsstaterne skal vedtage...". I EØF-Traktatens artikel 220 fastsættes kun, at "medlemsstaterne indleder ... indbyrdes forhandlinger for til fordel for deres statsborgere at sikre". Derfor bør konventionen ikke længere ses som et traditionelt folkeretligt instrument indgået af statschefernes befuldmægtigede.

Rådet har således i fremtiden kompetence til at udarbejde konventioner og det har selvstændig kompetence til at anbefale, at medlemsstaterne vedtager en konvention ifølge deres respektive forfatningsmæssige regler. Disse to funktioner skal hjemles i en særskilt akt adskilt fra selve konventionen, der vedtages af Rådet og som kun underskrives af Rådets formand.

10. Der findes ikke i traktaten angivelse af, i hvilken type retsakt denne selvstændige beføjelse for Rådet skal hjemles, idet artikel 189 i EF-traktaten ikke finder anvendelse på Afsnit VI. Den pågældende retsakt må derfor nødvendigvis være en afgørelse. Nærværende forslag er således opdelt i to særskilte dele, nemlig en Rådets afgørelse og selve konventionens tekst vedlagt som bilag hertil.

Udkast til Rådets afgørelse¹⁾

11. Udkastets indledende del indeholder foruden de traditionelle henvisninger (retsgrundlag, Kommissionens forslag, høring af Europa-Parlamentet, jf. artikel K 6) betragtningerne. Disse indeholder ikke blot begrundelsen for, at der skal vedtages en afgørelse, men også begrundelsen for konventionen i bilaget til afgørelsen. Derfor er de betragtninger, der tidligere var anført før konventionens tekst, nu indsat i afgørelsen. Deres affattelse er blevet tilpasset traktaten ved, at det videregående samarbejde vedrørende visum-politikken (tredje betragtning) nævnes, og ved, at der henvises til Den Europæiske Konvention om Menneskerettigheder (femte betragtning).

Desuden er der indsat en yderligere betragtning, hvori der henvises til artikel K 1, og det især anføres, at konventionen ikke begrænser EF's kompetence. Denne bestemmelse erstatter den gamle artikel 27, stk. 2, der er blevet overflødig, fordi denne konvention skal ses som en unionsakt.

12. I den dispositive del fastsættes Rådets beføjelser. Foruden det formelle aspekt med hensyn til udarbejdelsen af teksten til konventionen i afgørelsens bilag indeholder den i artikel 1, stk. 1 en anbefaling til medlemsstaterne om at vedtage konventionen i overensstemmelse med deres respektive forfatningsregler. For at denne bestemmelse bliver fulgt op, må der fastsættes en tidsfrist. Da konventionen er en del af de mål, hvis gennemførelse er fastsat til den 1. januar 1993, må denne frist være kort og er fastsat til 31. december 1994. Dette betyder, at konventionen skal træde i kraft senest den 1. januar 1995, der også er den dato, der fastsættes i artikel 6, der omhandler en undtagelse for luft-havne (da denne datoangivelse nu er blevet overflødig, kan den slettes fra stk. 1 og 4 i nævnte artikel). Der bliver således ikke tale om tids-mæssige ændringer.
13. Da afgørelsen yderligere er gennemførelsesakten, må der heri indsættes bestemmelser vedrørende konventionens ikrafttrædelse. De fandtes tidligere i konventionens artikel 32. Der er i den forbindelse tale om pligt til at notificere konventionens godkendelse inden for en fastsat frist (artikel 1, stk. 2) og om regler for konventionens ikrafttrædelse (artikel 2).

Desuden skal ratifikationsinstrumenterne, da denne konvention er indgået inden for Den Europæiske Union, nu ligesom de konventioner, der blev indgået i henhold til EF-traktatens artikel 220, deponeres i Rådets generalsekretariat.

1) Sammenligningerne vedrører teksten af juli 1991, der kaldes gammel artikel ...

Tilpasningerne i konventionsteksten

14. Ikrafttrædelsen af Unionstraktaten er den væsentligste grund til , at der skal foretages ændringer i teksten af juni 1991. Desuden skal det sikres, at konventionsteksten er i overensstemmelse med aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, når den træder i kraft. Yderligere inddeles konventionen nu i afsnit og artikler, hver med en overskrift, for at lette læseligheden.

a) Ændringer på grund af traktaten om Den Europæiske Union

i) Formelle ændringer:

15. Konventionen indgås inden for Unionen, dvs. mellem medlemsstaterne. Det er overflødigt at gentage denne ændring i hver enkelt titel og i hele teksten. Yderligere kan de gamle artikler 33 og 34 vedrørende fremtidige tiltrædelser og om revision af konventionen bortfalde, idet disse spørgsmål i fremtiden reguleres ved artikel O og K 3 i unionstraktaten.

Da betragtningerne er overført til afgørelsen, behøver de ikke at gentages i konventionen, og da denne er et bilag til afgørelsen er der ikke grund til at fastsætte, at statschefernes befuldmægtigede skal skrive under. Disse afsnits bortfald medfører ingen materielle ændringer.

16. Da konventionens retsgrundlag er unionstraktaten, der lader Fællesskabets kompetence uberørt, kan den ikke indeholde en definition på de indre grænser, idet dette henhører under EF-traktaten. Derfor må der henvises til relevante fællesskabsinstrumenter. Således findes der ikke en definition i artikel 1, litra h) (ny), der træder i stedet for litra f) og g) (gamle), men der henvises til de fællesskabsakter, hvori begreberne flyvning inden for Fællesskabet og overfart ad søvejen inden for Fællesskabet defineres²⁾. Dette medfører dog ingen materielle ændringer.

Det samme gælder for artikel 13, stk. 2, om oprettelse af et edb-system til udveksling af oplysninger om data som led i en konvention om indførelse af et europæisk system for databehandling. Der er blot tale om en præcisering.

2) Artikel 2, stk. 3 og 5 i Rådets forordning EØF nr. 3925/91 af 19. december 1991.

ii) Formelle ændringer med virkninger for anvendelsen:

17. Da traktaten nu indeholder regler om gennemførelsesprocedurerne for konventioner, er det nødvendigt at ændre bestemmelserne, så de svarer til traktatens regler. Det beslutningsudvalg, der oprettedes ifølge den gamle artikel 26, bortfalder derfor. Denne beføjelse tilkommer nu Rådet. Det er dog ikke nødvendigt at anføre dette, idet bestemmelsen herom findes i artikel K3, stk. 2, litra c), andet afsnit. Det er tilstrækkeligt blot at anføre, at der er tale om gennemførelsesbestemmelser til konventionen. Denne tilpasning går igen i talrige artikler, der henviste til nævnte udvalg.

I disse regler må det princip, der er fastsat i afsnit VI i traktaten, overholdes, dvs. flertal på to tredjedele og kun i undtagelsestilfælde enstemmighed. Disse undtagelsestilfælde må udtrykkeligt specificeres i konventionen. Derfor betyder en henvisning til begrebet gennemførelsesforanstaltninger, hvis ingen anden procedure udtrykkeligt er fastsat, at det er den procedure, der er fastsat i artikel K3, stk. 2, litra c), andet afsnit, der skal anvendes, (undtagen hvis andet bestemmes i konventionen), dvs. vedtagelse i Rådet med to tredjedeles flertal. For effektivitetens skyld skal denne regel gælde for samtlige gennemførelsesbestemmelser, der udtrykkeligt fastsættes i konventionen. Af hensyn til medlemsstaternes interesser kan det dog udtrykkeligt fastsættes, at der kræves enstemmighed for de foranstaltninger, der ikke udtrykkeligt er fastsat i konventionen. Artikel 26 vil blive udformet i overensstemmelse hermed.

18. For så vidt angår konventionens geografiske anvendelsesområde har Gibraltar været årsagen til den blokering, der har været siden 1991. Kommissionen mener ikke, at den behøver at tage stilling til dette spørgsmål, da en løsning kun kan findes ved hjælp af de bilaterale forhandling, der har været i gang lige siden. For at disse bilaterale forhandlinger kan føres på så sagligt et grundlag som muligt, foreslår Kommissionen derfor, at der for indeværende blot indsættes et p.m. i konventionsteksten. Rådet kan således straks påbegynde behandlingen og vente til senere med at indarbejde forhandlingsresultatet.
19. Da konventionen nu skal vedtages af Unionen, er det unødvendigt at indsætte en slutakt. Medlemsstaterne kan dog foreslå erklæringer, der optages i Rådets mødeprotokol.

iii) Materielle ændringer under hensyn til kompetenceoverførsler og til den afledte ret

20. Ifølge artikel 100 C i EF-traktaten har Fællesskabet nu kompetence til at regulere visse aspekter af visumpolitikken, idet det kan udpege de lande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum, og bestemme udformningen af visumet. Denne kompetenceoverførsel kræver, at Rådet vedtager en fællesskabslovgivning. For at sikre sammenhæng med traktaten og overensstemmelse med fremtidige fællesskabsbeslutninger skal de gamle bestemmelser i konventionen slettes og artikel 100 C nu være grundlag. Derfor er de pågældende bestemmelser i artikel 17 og 18, artikel 19, stk. 3, og artikel 21 bortfaldet og resten af teksten tilpasset. På samme måde skal der fastsættes en definition på et ensartet visum, jf. artikel 1, litra f) (ny).
21. I artikel K1 fastsættes udtrykkeligt, at traktatens afsnit VI gælder, "uden at det i øvrigt berører Det Europæiske Fællesskabs beføjelser", og der må derfor tages hensyn til, at fællesskabsretten allerede i et vist omfang indeholder bestemmelser om grænsepassage, uden at der skelnes mellem indre og ydre grænser. Denne konvention kan således principielt ikke anfægte denne kompetencefordeling og den gælder derfor hovedsagelig for personer, der ikke omfattes af fællesskabsretten. Denne præcisering indeholdes i den nye artikel 1, stk. 2 og i den efterfølgende tekst henvises der udelukkende til "personer". Imidlertid er der fortsat behov for fælles regler, der gælder for alle rejsende. Det er nemlig nødvendigt at kunne skelne personer, der omfattes af fællesskabsretten, fra andre rejsende. Det er den eneste kontrol, der foretages af alle rejsende uanset deres situation. Konventionen kan bringe denne præcisering, fordi disse bestemmelser ikke er i modstrid med fællesskabsretten. Dette princip omhandles i tredje betragtning. De nærmere regler for denne kontrol findes i artikel 2.
22. Da konventionsteksten fra juli 1991 blev udarbejdet før teksterne om varetransport blev vedtaget, kunne der ikke i denne tekst tages hensyn dertil. Således skal først og fremmest selve titlen på konventionen ændres for at angive, at den kun gælder for personkontrol. Yderligere forsynes artikel 5, stk. 5 og artikel 6, stk. 2, der ligeledes omhandler bagagekontrol, nu med den præcisering, at bestemmelserne om denne kontrol ikke begrænser fællesskabsbestemmelsernes gyldighed⁽³⁾.

(3) Dette tager især sigte på Rådets forordning 3825/91 af 19. december 1991 om afskaffelse af kontrol og formaliteter gældende for håndbagage og indchecket bagage tilhørende personer, der foretager flyvning inden for Fællesskabet og Kommissionens forordning nr. 1823/92 af 3. juli 1992 om gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning.

iv) Materielle ændringer som følge af den nye retlige sammenhæng, som indføres ved afsnit VI

23. I artikel K3 i traktaten fastsættes udtrykkeligt, at det i sådanne konventioner kan bestemmes, "at Domstolen efter de nærmere regler, som er fastsat deri, har kompetence til at fortolke konventionernes bestemmelser og til at træffe afgørelse om tvister vedrørende deres anvendelse". Efter Kommissionens opfattelse er denne bestemmelse berettiget både for at sikre en ensartet fortolkning af konventionen set på baggrund af den snævre forbindelse mellem konventionens formål og spørgsmål, der henhører under EF-traktaten, og for at løse de uoverensstemmelser, som dens anvendelse eventuelt kan medføre. Denne bestemmelse imødekommer også de betænkeligheder, som Europa-Parlamentet og visse ikke-statslige organisationer har givet udtryk for.

En ensartet fortolkning sikres ved den procedure, der omhandles i artikel 177 i EØF-traktaten (præjudicielle spørgsmål). I øvrigt kan Domstolen træffe afgørelse om enhver uoverensstemmelse vedrørende anvendelsen af konventionen, hvis en medlemsstat eller Kommissionen anmoder den derom. Dette er formålet med den nye artikel 29.

b) Ændringer, der nødvendiggøres af det fremtidige Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

24. Når aftalen om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 træder i kraft, kan statsborgere i de EFTA-lande, der har undertegnet denne aftale, med hensyn til indrejse- og opholdskontrol, sidestilles med statsborgere fra EF's medlemsstater. Efter Kommissionens opfattelse kan der bedst tages højde for denne udvikling ved at erstatte begrebet statsborgere i medlemsstaterne med "personer, der omfattes af både fællesskabsretten". Dette begreb defineres i artikel 1, litra a) (ny) som omfattende både statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, og statsborgere i tredjelande, der i henhold til aftalerne mellem Det Europæiske Fællesskab og disse lande vil få de samme rettigheder med hensyn til indrejse og ophold.

På denne måde kan det også fastsættes, at de familiemedlemmer til en statsborger i en medlemsstat, der er statsborgere i et tredjeland, jf. artikel 10 i Rådets forordning 1612/68 af 15. oktober 1968, ikke efter direktiverne 68/360, 73/148, 90/364, 90/365, og 93/ ... om indrejse og ophold kan underkastes en videregående kontrol end den, som medlemsstaternes statsborgere underkastes, bortset fra kontrollen af indrejsevisum. (Denne undtagelse er anført i andet punktum af artikel 5, stk. 2).

*

*

*

25. Retsudviklingen siden juli 1991 har således været afgørende for de tilpasninger, der er foretaget i konventionsudkastet. Det tilstræbes at efterkomme konklusionerne af 1. juli 1993 fra immigrationsministrene, især for ikke at genåbne forhandlingerne om en tekst, om hvilken der allerede er opnået enighed med hensyn til dens indhold, og som af politiske grunde bør vedtages hurtigt for snarest muligt at sikre princippet om personers fri bevægelighed gennemført.

FORSLAG TIL RÅDETS AFGØRELSE
OM KONVENTION OM PERSONKONTROL VED PASSAGE
AF DE YDRE GRÆNSER

FORSLAG TIL AFGØRELSE NR. TRUFFET AF RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION

af

om konvention om personkontrol ved passage af de ydre grænser

=====

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -

under henvisning til Traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K3, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾ af,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

efter artikel K1 i Traktaten om Den Europæiske Union er formålet med reglerne for personers passage af medlemsstaternes ydre grænser og kontrollen deraf, uden at det i øvrigt berører Det Europæiske Fællesskabs beføjelser, spørgsmål af fælles interesse, der henhører under det samarbejde, der er indført ved nævnte traktats afsnit VI;

reglerne for den passage, som unionsborgerne og andre personer, der omfattes af fællesskabsretten, foretager af medlemsstaternes ydre grænser, henhører under Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og i denne konvention fastlægges først og fremmest reglerne for de personer, der ikke er omfattet af fællesskabsretten; kontrollen ved passage af de ydre grænser skal imidlertid omfatte samtlige personer, således at personer, der omfattes af fællesskabsretten, kan adskilles fra de øvrige;

artikel 7 A i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab indeholder bestemmelserne til oprettelse af et område uden indre grænser med fri bevægelighed for personer;

(1) EFT nr.

virkeliggørelsen af dette mål kræver en effektiv personkontrol udført efter fælles bestemmelser ved medlemsstaternes ydre grænser og et tættere samarbejde ved iværksættelsen af den fælles visumpolitik;

de enkelte medlemsstaters personkontrol ved deres ydre grænser skal udføres efter regler, der skal vedtages i fællesskab under hensyn til alle medlemsstaternes interesser;

formålet med en sådan kontrol er at hindre forstyrrelse af den offentlige orden og sikkerhed i Den Europæiske Unions medlemsstater og at hindre ulovlig indvandring samtidig med, at staternes åbenhed over for resten af verden og deres intense kulturelle, videnskabelige og økonomiske samkvem med andre lande bevares;

gennemførelsen af kontrolordningen ved de ydre grænser kræver særlig opmærksomhed omkring infrastrukturspørgsmålene og den grænseovervågning, der foretages af lande, der på grund af deres geografiske placering og omrids er udsat for voksende indvandringspres;

medlemsstaterne udfører denne kontrol under overholdelse af deres fælles internationale forpligtelser, især den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder af 4. november 1950 og Genève-konventionen af 28. juli 1951, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 om flygtningenes retsstilling, samt mere gunstige forfatningsbestemmelser om asyl -

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Det henstilles til medlemsstaterne, at de efter deres respektive forfatningsbestemmelser senest den 31. december 1994 godkender den konvention om personkontrol ved passage af de ydre grænser, der er vedlagt som bilag til denne afgørelse.
2. Medlemsstaterne giver Rådets generalsekretariat meddelelse om, at de har vedtaget de instrumenter til godkendelse af konventionen, der kræves i deres respektive forfatningsmæssige regler, og de deponerer disse instrumenter samme sted.

Artikel 2

1. Denne konvention træder i kraft den første dag i den anden måned efter, at den sidste medlemsstat har deponeret sit godkendelsesinstrument hos Rådets generalsekretariat.

Bestemmelserne om vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger til konventionen gælder fra dens ikrafttrædelse. De andre bestemmelser gælder fra den første dag i den tredje måned efter denne.

2. Generalsekretariatet for Rådet underretter medlemsstaterne om datoen for denne konventions ikrafttrædelse.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for sin offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

KONVENTION

PERSONKONTROL

VED PASSAGE AF DE YDRE GRÆNSER

=====

AFSNIT I: GENERELLE BESTEMMELSER

ARTIKEL 1

Definitioner

I denne konvention forstås ved

- a) personer, der omfattes af fællesskabsretten
 - i) statsborgere i Unionen, jf. artikel 8, stk. 1 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab
 - ii) medlemmerne af disses familie, der er statsborgere i et tredjeland, og som ifølge en retsakt vedtaget i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab har indrejse- eller opholdstilladelse i en medlemsstat;
 - iii) statsborgere i tredjelande, der i henhold til aftaler mellem Det Europæiske Fællesskab, dets medlemsstater og disse lande med hensyn til indrejse og ophold i en medlemsstat har samme rettigheder som borgerne i Unionens medlemsstater, endvidere disses familiedømlemmer, der er statsborgere i et tredjeland, og som i henhold til disse aftaler har indrejse- og opholdstilladelse i en medlemsstat.
- b) opholdstilladelse: enhver tilladelse udstedt af en medlemsstats myndigheder, hvorefter en person, der ikke er omfattet af fællesskabsretten, kan opholde sig på medlemsstatens område, bortset fra de visa og foreløbige tilladelser, som omhandles i artikel 8 og 15;
- c) indrejsevisum: tilladelse eller afgørelse udstedt eller truffet af en medlemsstat i overensstemmelse med de afgørelser, der vedtages i henhold til artikel 100 C i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, med henblik på at tillade en person med visumpligt indrejse på sit område, med forbehold af at de øvrige indrejsebetingelser er opfyldt;

- d) transitvisum: tilladelse eller afgørelse udstedt eller truffet af en medlemsstat i overensstemmelse med de afgørelser, der vedtages i henhold til artikel 100 C i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på at tillade en person med transitvisumpligt for gennemrejse af sit territorium eller transitområdet i en havn eller lufthavn gennemrejse, med forbehold af at de øvrige transitbetingelser er opfyldt; transittiden må ikke overstige 5 dage.
 - e) returvisum: tilladelse fra en stat, hvorefter en person, der ikke er statsborger i denne stat, og som befinder sig på dens område, at vende tilbage dertil inden for en bestemt frist uden på ny at skulle have et indrejsevisum;
 - f) ensartet visum: indrejse-, transit- eller returvisum udformet i overensstemmelse med den model, der fastsættes i henhold til artikel 100 C, stk. 3 i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og som udstedes efter reglerne i artikel 19-22 i denne konvention;
 - g) kort ophold: et uafbrudt ophold eller flere på hinanden følgende ophold, hvis varighed ikke overstiger tre måneder, på medlemsstaternes område beregnet over seks måneder regnet fra datoen for første indrejse;
 - h) ydre grænser:
 - i) de af medlemsstaternes landgrænser, som ikke grænser op til en anden medlemsstats grænse, samt søgrænser;
 - ii) luft- og søhavne, undtagen når de betragtes som indre grænser i overensstemmelse med de akter, der vedtages i medfør af Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.
 - i) mindre grænsetrafik: bevægelser i et begrænset geografisk område, som er fastlagt i en konvention mellem en medlemsstat og en anden tilgrænsende stat, der ikke er medlem af Det Europæiske Fællesskab, som foretages af personer, der falder ind under nævnte konventions anvendelsesområde, og som derfor kan passere denne medlemsstats ydre landgrænse på særlige betingelser.
2. Denne konvention gælder for alle andre personer end personer, der omfattes af fællesskabsretten, medmindre andet udtrykkeligt anføres.

AFSNIT II: ALMINDELIGE PRINCIPPER

ARTIKEL 2

Passage af de ydre grænser

1. De ydre grænser skal passeres ved godkendte grænseovergangssteder, hvor medlemsstaterne til stadighed udfører kontrol.
2. Passage af de ydre grænser uden for de godkendte grænseovergangssteder straffes efter lovgivningen i de enkelte medlemsstater.
3. Hver medlemsstat fastsætter placeringen af og åbningstiderne for de godkendte grænseovergangssteder til passage af de ydre grænser og giver meddelelse herom samt om eventuelle ændringer til generalsekretariatet for Rådet, der underretter de øvrige medlemsstater. Passage af grænseovergangsstederne uden for åbningstiderne er ikke tilladt.
4. I henhold til artikel 1, stk. 2, finder bestemmelserne i denne artikel ligeledes anvendelse på personer, der omfattes af fællesskabsretten, og som passerer en medlemsstats ydre grænser, medmindre den pågældende stats nationale lovgivning bestemmer andet.
5. Undtagelser og særregler for bestemte former for søtrafik ved passage af ydre grænser og bestemmelserne vedrørende mindre grænsetrafik vedtages ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.

ARTIKEL 3

Overvågning af de ydre grænser

Uden for de godkendte grænseovergangssteder overvåges de ydre grænser effektivt af mobile enheder eller med andre passende midler. Medlemsstaterne forpligter sig til at sikre en tilsvarende effektiv overvågning af alle deres ydre grænser. Medlemsstaternes kontrolmyndigheder informerer indbyrdes hinanden og samarbejder med henblik herpå.

ARTIKEL 4

Kontrol af de ydre grænser

Medlemsstaternes myndigheder kontrollerer passage af deres ydre grænser. Denne kontrol udføres i overensstemmelse med national lovgivning og under overholdelse af denne konventions bestemmelser.

ARTIKEL 5

Nærmere beskrivelse af kontrollen ved de ydre grænser

1. Alle, der passerer en ydre grænse, skal både ved indrejse til og ved udrejse fra medlemsstaternes område, kontrolleres visuelt, således at personens identitet fastslås ved hjælp af den pågældendes rejselegitimation.
2. Ved indrejse skal det desuden kontrolleres, at betingelserne i artikel 7 er opfyldt. I henhold til artikel 1, stk. 2, skal personer, der omfattes af fællesskabsretten, og som er statsborgere i et tredjeland, yderligere opfylde den betingelse, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, litra b), hvis de i medfør af retsakter udstedt ifølge artikel 100 C i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab har visumpligt.
3. De nærmere bestemmelser for gennemførelse af kontrollen vedtages ved henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.
4. Visse kontrolforanstaltninger kan undtagelsesvis lempes, hvis de betingelser, som eventuelt fastsættes ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention, overholdes. Indrejsekontrollen er vigtigere end udrejsekontrollen.
5. Uden at dette i øvrigt begrænser kontrollen af de rejsendes bagage og af deres køretøjer i overensstemmelse med gældende fællesskabsbestemmelser, skal der ved kontrollen af personer samt disses køretøjer og bagage tages hensyn til behovet for:
 - undersøgelser ved og forebyggelse af trusler mod den nationale sikkerhed og den offentlige orden
 - bekæmpelse af ulovlig indvandring.
6. Ved gennemførelsen af kontrollen tager medlemsstaterne hensyn til de øvrige medlemsstaters interesser.

ARTIKEL 6

Særlige forholdsregler i lufthavne

1. Medlemsstaterne sikrer, at de passagerer på fly fra tredjelande, som tiltræder en intern flyforbindelse, forinden underkastes personkontrol i ankomstlufthavnen. Passagerer fra interne flyforbindelse, som tiltræder en flyrejse til et tredjeland, underkastes forinden personkontrol i udrejse lufthavnen.
2. Stk. 1 finder anvendelse uden dog at begrænse fællesskabsbestemmelserne om bagagekontrol.
3. Medlemsstaterne træffer desuden de nødvendige foranstaltninger til
 - at passagerer, der i en medlemsstat tiltræder en flyforbindelse fra et tredjeland til en medlemsstat, underkastes samme kontrol i bestemmelseslufthavnen som passagerer, der kommer fra tredjelande,
 - at passagerer, der i en medlemsstat tiltræder en flyforbindelse til et tredjeland, og som afslutter flyrejsen i en anden medlemsstat, underkastes samme kontrol i den lufthavn, hvor flyrejsen tiltrædes, som passagerer, der rejser til tredjelande,
 - at passagerer, der i en medlemsstat på vej til en anden medlemsstat tiltræder en flyforbindelse fra eller til et eller flere tredjelande, underkastes samme kontrol i medlemsstaternes lufthavne som passagerer, der kommer fra eller rejser til tredjelande.

AFSNIT III

KONTROLLEN VED DE YDRE GRÆNSER

ARTIKEL 7

Kontrol af personer, der ikke omfattes af fællesskabsretten

1. Alle, der opfylder følgende betingelser, kan få indrejsetilladelse med henblik på et kort ophold på medlemsstaternes område:

Den pågældende

- a) skal vise gyldig rejselegitimation. En liste over disse dokumenter og deres udformning fastlægges ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention;
 - b) skal i givet fald være i besiddelse af et visum, der er gyldigt for hele det planlagte opholds varighed;
 - c) må ikke frembyde fare for medlemsstaternes offentlige orden, nationale sikkerhed og internationale forbindelser og må navnlig ikke stå opført på den fælles liste, der er nævnt i artikel 10;
 - d) skal i givet fald fremlægge dokumentation for opholdets eller gennemrejsens formål og nærmere omstændigheder og navnlig de krævede arbejdstilladelser, hvis der er grund til at tro, at den pågældende vil tage arbejde;
 - e) skal have de midler til sit underhold, der er nødvendige til det påtænkte ophold eller den påtænkte gennemrejse og til hjemrejsen til hjemlandet eller rejsen til et tredjeland, hvori den pågældende er sikret indrejse, eller være i stand til på lovlig vis at erhverve sig disse midler.
2. Indrejse kan i øvrigt nægtes
 - a) personer, der er opført på en liste over personer, som er uønskede i den medlemsstat, hvor han søger om indrejsetilladelse;
 - b) i alle tilfælde, hvor en statsborger i en medlemsstat kan nægtes indrejse i en anden medlemsstat.

ARTIKEL 8

Passage af de ydre grænser af statsborgere i tredjelande, som opholder sig i en medlemsstat

1. En medlemsstat kan fritage en person, som ønsker adgang til dens område med henblik på et kort ophold eller gennemrejse, for visum, hvis denne
 - a) opfylder betingelserne i artikel 7, dog ikke stk. 1, litra b), og
 - b) er i besiddelse af en gyldig tilladelse til ophold i en anden medlemsstat, og denne tilladelse ved indreisen gælder i en yderligere periode på over fire måneder.
2. Undtagelsesvis kan bestemmelserne i stk. 1 også gælde for en person med foreløbig opholdstilladelse eller med rejselegitimation udstedt af en medlemsstat.
3. På betingelser, der fastsættes ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention tillader medlemsstaterne, at en person, som de har udstedt en opholdstilladelse eller en foreløbig opholdstilladelse til, jf. stk. 1 og 2, og som opholder sig ulovligt på en anden medlemsstats område, vender tilbage til deres område.
4. En medlemsstat kan undtagelsesvis, såfremt den nationale sikkerhed er truet, fravige bestemmelserne i stk. 1 og 2. Der tages dog herved hensyn til øvrige medlemsstaters interesser.

Denne medlemsstat underretter på passende måde de øvrige medlemsstater efter nærmere bestemmelser, der vedtages ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.

Disse forholdsregler må kun træffes i den situation, der beskrives i første afsnit og kun vare, sålænge det er absolut nødvendigt.

5. Med henblik på anvendelse af denne artikel opstilles i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention:
 - en liste over de opholdstilladelser og foreløbige opholdstilladelser, jf. stk. 1 og 2, der sidestilles med visa,
 - en vejledende liste over de undtagelsesvise situationer i hvilke medlemsstaternes myndigheder sidestiller de i stk. 2 omhandlede foreløbige opholdstilladelser og rejselegitimationer med visa.

ARTIKEL 9

Andre ophold end kortvarige ophold

Personer, som ønsker at tage andet ophold i en medlemsstat end kortvarigt, indrejser i denne stat på de betingelser, der er fastsat i den pågældende stats nationale lovgivning. Tilladelsen til indrejse gælder i dette tilfælde kun denne medlemsstats område.

AFSNIT IV

INDBERETNINGER MED HENBLIK PÅ NÆGTELSE AF ADGANG

ARTIKEL 10

Liste over personer, der nægtes adgang

1. På grundlag af indberetninger fra medlemsstaterne udfærdiges i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention en fælles liste over personer, som medlemsstaterne nægter adgang til deres område.
2. På denne liste, som til stadighed ajourføres, opføres de personer, som angives med henblik herpå af de enkelte medlemsstater.
3. Beslutningen om at opføre en person på den fælles liste begrundes med den fare, som den pågældende kan udgøre for en medlemsstats offentlige orden eller nationale sikkerhed. Den støttes på en administrativ eller retlig afgørelse, som træffes af medlemsstatens myndigheder eller domstole i overensstemmelse med national ret eller på grundlag af:
 - en dom om frihedsberøvelse på mindst et år i den pågældende medlemsstat,
 - bekræftede oplysninger om, at den pågældende har begået en alvorlig lovovertrædelse,
 - begrundet formodning om, at den pågældende har til hensigt at begå en alvorlig lovovertrædelse, eller udgør en trussel for den offentlige orden eller nationale sikkerhed i en medlemsstat,
 - en alvorlig overtrædelse eller gentagne overtrædelser af lovgivningen om udlændinges indrejse og ophold.
4. De nærmere regler for anvendelsen af kriterierne i stk. 3 fastsættes ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.

ARTIKEL 11

Udstedelse af opholdstilladelse

1. Når en person, som er opført på den fælles liste, jf. artikel 10, ansøger om opholdstilladelse, rådfører den medlemsstat, der modtager denne ansøgning, sig først med den medlemsstat, der har ladet den pågældende opføre på listen, og tager hensyn til denne medlemsstats interesser. Opholdstilladelse udstedes kun af tungtvejende årsager, navnlig af humanitær karakter eller som følge af internationale forpligtelser.

Hvis der udstedes opholdstilladelse, påser den medlemsstat, der har ladet ansøgerens navn opføre på den fælles liste, at dette slettes af listen.

2. Hvis det viser sig, at en person med gyldig opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat er opført på den fælles liste, rådfører den medlemsstat, der har ladet den pågældende opføre på listen, og den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen, sig med hinanden for at fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Inddrages opholdstilladelsen ikke, påser den medlemsstat, der har ladet den pågældendes navn opføre på listen, at dette slettes deraf.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.

ARTIKEL 12

Nægtelse af indrejse i en medlemsstat

1. Indrejse på medlemsstaternes område nægtes personer, som ikke opfylder en af betingelserne i artikel 7, stk. 1, og artikel 9.
2. En medlemsstat kan imidlertid af humanitære hensyn, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser give indrejsetilladelse til en person, som ikke opfylder disse betingelser. I så fald begrænses indrejsetilladelsen til den pågældende medlemsstats område, og hvis personen er opført på den fælles liste, underretter medlemsstaten på passende måde de øvrige medlemsstater herom i overensstemmelse med de regler, der er fastsat ved gennemførelsesbestemmelserne i denne konvention.

ARTIKEL 13

Udveksling af oplysninger

1. Udvekslingen af oplysninger om de data, der anføres på den fælles liste, sker ved hjælp af edb.
2. Dette edb-systems oprettelse, organisering og funktion vil blive omhandlet i konventionen om oprettelse af et europæisk EDB-system. Den vil indeholde de fornødne garantier til beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med automatisk databehandling af personoplysninger.
3. Adgang til den fælles liste har de myndigheder i medlemsstaterne, der i henhold til deres nationale lovgivning er ansvarlige for
 - behandlingen af visumansøgninger
 - grænsekontrollen
 - politikontrollen
 - indrejse af personer, der ikke er statsborgere i en medlemsstat, og bestemmelserne om disses ophold.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, der i henhold til denne artikel har adgang til den fælles liste.

AFSNIT V

LEDSAGEFORANSTALTNINGER

ARTIKEL 14

Transportørernes ansvar

1. Uden at det berører gyldigheden af artikel 27 og de retsakter, der er vedtaget i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, forpligter medlemsstaterne sig til i deres nationale lovgivning at indføre bestemmelser for luft- og søtransportvirksomheder og virksomheder, der udfører offentlig international bustransport, dog bortset fra grænsetrafik.
2. Formålet med disse bestemmelser skal være:
 - at forpligte transportøren til at træffe de nødvendige forholdsregler for at sikre sig, at personer, som kommer fra tredjelande, er i besiddelse af gyldig rejselegitimation og de eventuelt fornødne visa, og at indføre passende straffebestemmelser over for transportører, som ikke opfylder denne forpligtelse;
 - at forpligte transportører til efter krav fra kontrolmyndighederne straks igen at sørge for, at en person, som kommer fra et tredjeland, og som ved det første indrejsekontrolsted på Fællesskabets område nægtes indrejse, transporteres tilbage til den stat, hvorfra han er kommet, eller til den stat, der har udstedt hans pas, eller til enhver anden stat, der tillader ham indrejse. Denne pligt kan også omfatte udgifter til indkvartering indtil afrejsen.

ARTIKEL 15

Ulovlig passage af en ydre grænse

1. En person, som ulovligt har passeret en ydre grænse uden at have opholdstilladelse, eller som ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for ophold i en medlemsstat, skal i princippet straks forlade medlemsstatens område, medmindre opholdet lovliggøres.

Hvis den pågældende er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller en foreløbig opholdstilladelse udstedt af en anden medlemsstat, skal han straks begive sig til denne medlemsstats område, medmindre han får tilladelse til at begive sig til et andet land, hvor han er sikret indrejse.

2. Rejser den pågældende ikke frivilligt ud, eller det må formodes, at udrejse ikke vil ske, eller er det af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden påkrævet, at udrejse sker omgående, udvises han i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor han er blevet antruffet. Udvisningen finder sted fra denne stats område til den pågældendes oprindelige hjemland. Den kan ligeledes ske til ethvert andet land, hvor han kan få indrejsetilladelse, hvorved der især henses til gældende aftaler om tilbagetagelse mellem medlemsstaterne.
3. Der udarbejdes i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention en liste over de opholdstilladelser eller foreløbige opholdstilladelser, som medlemsstaterne udsteder.
4. Medlemsstaterne indgår indbyrdes bilaterale aftaler om tilbagetagelse af personer, der ikke er omfattet af fællesskabsretten, hvis en af dem anmoder herom.

ARTIKEL 16

Udligning af udgifterne

Medlemsstaterne udligner indbyrdes i overensstemmelse med de nærmere kriterier og praktiske vilkår, som fastsættes ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention, udgifterne ved den i artikel 15 omhandlede udvisningspligt, når udvisningen ikke kan ske for den pågældendes eller tredjemand's regning.

AFSNIT VI

BESTEMMELSER OM VISA

ARTIKEL 17

Den fælles visumpolitik

Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at harmonisere deres visumpolitik, uden at dette i øvrigt indskrænker gyldigheden af de afgørelser, der vedtages i henhold til artikel 100 C i EF-traktaten.

ARTIKEL 18

Ensartet visum

1. En medlemsstat kan ikke kræve et visum udstedt af dens egne myndigheder af en person, som ansøger om tilladelse til et kort ophold på dens område, og som er i besiddelse af et ensartet visum.

ARTIKEL 19

Betingelserne for udstedelse af det ensartede visum

1. Der udstedes kun ensartet visum, hvis ansøgeren opfylder de indrejse-betingelser, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, dog ikke litra b).
2. For udstedelse af ensartet visum gælder følgende:
 - fremlagte rejsedokumenter skal være gyldige og ægte;
 - rejsedokumenterne skal være gyldige mindst tre måneder efter visumets udløbsdato;
 - rejsedokumenterne skal være anerkendte af alle medlemsstater;
 - rejsedokumenterne skal være gyldige i alle medlemsstater;
 - rejsedokumenterne skal være gyldige for tilbagerejse til hjemlandet eller indrejse i et tredjeland;
 - der skal foreligge en gyldig tilladelse til tilbagerejse eller et gyldigt returvisum til udrejselandet, hvis dette kræves af myndighederne i det pågældende land. Det samme gælder i givet fald indrejsetilladelsen til et tredjeland.

ARTIKEL 20

Forudgående høring af de centrale myndigheder

1. En medlemsstat kan i visse tilfælde kræve, at dens centrale myndigheder høres, inden der udstedes visum. Ønsker den i overensstemmelse hermed at blive hørt, når en anden medlemsstat udsteder et ensartet visum, kan dette visum kun udstedes, hvis den pågældende medlemsstats centrale myndigheder forinden er blevet hørt og ikke har fremsat indvendinger imod udstedelsen.

Svarer medlemsstatens centrale myndigheder ikke inden for en frist, der fastsættes i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention, formodes der ikke at foreligge indvendinger mod, at visum udstedes. Denne frist kan højst andrage 14 dage.

Fremsættes der indvendinger, eller har den i første afsnit omhandlede høring på grund af sagens hastende karakter ikke kunnet finde sted, kan der kun udstedes et nationalt visum med begrænset territorial gyldighed.

2. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention, hvorved der tages særlig hensyn til medlemsstaternes sikkerhed. Det kan navnlig fastsættes, i hvilke tilfælde udstedelse af et ensartet visum kan gøres betinget af forudgående høring af de centrale myndigheder i den eller de medlemsstater, der kræver en sådan høring, uden at medlemsstaternes mulighed for at foretage forudgående høring af deres egne centrale myndigheder i andre tilfælde herved begrænses.

ARTIKEL 21

Ensartet visum til flere indrejser

1. Det ensartede visum kan udstedes til en eller flere indrejser. Varigheden af et uafbrudt ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold må ikke overstige tre måneder i løbet af en seks måneders periode regnet fra indrejsedatoen.
2. Betingelserne og kriterierne for udstedelse af et ensartet visum til flere indrejser fastsættes ved gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.

ARTIKEL 22

Udstedelse af det ensartede visum

1. Det ensartede visum udstedes af medlemsstaternes diplomatiske og konsulære repræsentationer samt undtagelsesvis af andre myndigheder, som national lovgivning har tillagt sådan beføjelse.
2. I princippet udstedes visum af den medlemsstat, som er rejsens hovedmål. Hvis rejsens hovedmål ikke kan fastlægges, foretages udstedelsen af den første indrejsemedlemsstat.
3. Gennemførelsen af denne artikel vedtages i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention.

ARTIKEL 23

Forlængelse af ophold

En medlemsstat kan inden for samme seks måneders periode om nødvendigt udstede et visum, hvis gyldighed er begrænset til dens eget område, til en person, der allerede er i besiddelse af et ensartet visum.

Disse bestemmelser er ikke til hinder for, at en medlemsstat tillader en person, som er i besiddelse af et ensartet visum, at tage ophold i længere tid end tre måneder på dens eget område.

ARTIKEL 24

Visum med gyldighed i kun en medlemsstat

1. Medlemsstaterne kan udstede et visum, der kun er gyldigt på deres eget område i de tilfælde, der er nævnt i artikel 20, 23 og 25.
2. Desuden kan medlemsstaterne ud fra humanitære hensyn, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser udstede et visum, der kun er gyldigt på deres eget område, til personer, som ikke opfylder alle eller en del af betingelserne i artikel 7, stk. 1, litra a), c), d) og e).
3. En medlemsstat, der i medfør af stk. 2 har udstedt et visum, underretter de øvrige medlemsstater derom, hvis den pågældende person står opført på den fælles liste, eller hvis den medlemsstat, der er blevet hørt i henhold til artikel 20, har modsat sig udstedelsen. Underretningen foretages i overensstemmelse med bestemmelser, der fastsættes i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne konvention på grundlag af artikel 12, stk. 2.
4. De visa, der udstedes på grundlag af stk. 1 og 2, skal have en særlig påtegning og en særlig udformning, således at de adskiller sig fra ensartede visa.

ARTIKEL 25

Visum til langvarige ophold

Visa til ophold af mere end tre måneders varighed er nationale visa, der udstedes af hver enkelt medlemsstat i overensstemmelse med sin egen lovgivning.

Et sådant visum kan kun udstedes efter kontrolopslag i den fælles liste.

AFSNIT VII

GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER TIL DENNE KONVENTION

ARTIKEL 26

Gennemførelsesbestemmelser

De afgørelser, der er nødvendige til gennemførelse af denne konvention, bortset fra de afgørelser, det udtrykkeligt er fastsat skal træffes, vedtages med enstemmighed af Rådet på forslag af Kommissionen eller efter initiativ fra en medlemsstat.

ARTIKEL 27

Rangfølge

1. Denne konventions bestemmelser finder anvendelse under overholdelse af bestemmelserne i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder af 4. november 1950 og Genève-konventionen af 28. juli 1951, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 om flygtninges retsstilling, og uden at begrænse gyldigheden af medlemsstaternes mere gunstige forfatningsmæssige asylbestemmelser.
2. Denne konventions bestemmelser berører ikke de bilaterale konventioner om mindre grænsetrafik.

ARTIKEL 28

Forbindelser med tredjelande

1. En medlemsstat, der påtænker at optage forhandlinger med et tredjeland om grænsekontrol, giver i god tid de andre medlemsstater og Kommissionen underretning herom.
2. Ingen medlemsstat må indgå aftaler om forenkling eller ophævelse af grænsekontrollen med et eller flere tredjelande uden forudgående samtykke fra Rådet.

Bestemmelserne i dette stykke finder ikke anvendelse på aftalerne om mindre grænsetrafik, såfremt disse aftaler overholder de betingelser, der fastsættes i medfør af artikel 2, jf. også artikel 27, stk. 2.

ARTIKEL 29

Domstolens kompetence

De Europæiske Fællesskabers Domstol kan

- træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af bestemmelserne i denne konvention. EF-traktatens artikel 177, stk. 2 og 3, fastsætter betingelserne for indbringelsen af sager for Domstolen
- på anmodning fra en medlemsstat eller Kommissionen afgøre alle uoverensstemmelser vedrørende anvendelsen af denne konvention.

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

ARTIKEL 30

Geografisk gyldighed

p.m.

BEGRUNDELSE

1. Generelle bemærkninger

Ifølge den nye artikel 100C i Rom-traktaten skal Rådet udpege de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af Fællesskabets ydre grænser. Denne bestemmelse er blevet placeret midt blandt de bestemmelser i traktaten, der vedrører det indre marked. Det kan heraf udledes, at formålet med bestemmelsen er at bidrage til opnåelsen af fri bevægelighed for personer i det indre marked som fastsat i EF-traktatens artikel 7A (den tidligere EØF-traktats artikel 8A).

I oktober 1986 indledte De Tolv et mellemstatsligt samarbejde vedrørende retlige og indre anliggender. Et af de første resultater af den gradvise koordinering af politikken med hensyn til visa var, at ministrene med immigration som ansvarsområde på et møde i København i december 1987 vedtog en liste med 50 tredjelande, hvis statsborgere i alle medlemsstater er undergivet visumpligt. Det betyder, at en statsborger fra et af disse lande, der ønsker at besøge de tolv medlemsstater, skal være i besiddelse af ti forskellige visa (for Benelux-landene er et visum udstedt af et af de tre lande tilstrækkeligt). Fra og med mødet i München i juni 1988 fulgte ministrene udviklingen med hensyn til harmoniseringen af visa og på hvert af deres efterfølgende møder noterede de sig det antal tredjelande, for hvis statsborgere alle medlemsstater krævede visum ved indrejse til deres område. På mødet i København i juni 1993 konstaterede ministrene med immigration som ansvarsområde således, at denne kategori omfattede 73 lande. Endvidere fremgår det af de oplysninger, som medlemsstaterne har givet, at der er 19 lande, for hvis statsborgere der ikke kræves visum af nogen medlemsstat, og 92 tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum i mellem en og elleve medlemsstater.

De ledsageforanstaltninger, der anses for at være afgørende og ønskelige for opnåelsen af den frie bevægelighed for personer, er anført i Palma-dokumentet, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Madrid i juni 1989. En af de foranstaltninger, der betragtes som afgørende, er en konvention mellem medlemsstaterne om passage af de ydre grænser. En harmonisering af medlemsstaternes politik vedrørende visa er et væsentligt led i den påtænkte konvention. Ud over rammebestemmelserne for udpegningen af de tredjelande,

hvis statsborgere skal pålægges eller fritages for visumpligt, indeholder det endnu ikke undertegnede udkast til konventionen om de ydre grænser af 1991 bestemmelser om et ensartet visum (herunder betingelserne for udstedelsen af et sådant visum) samt bestemmelser om visa med begrænset territorial gyldighed og retten til fri bevægelighed for visse kategorier af statsborgere fra tredjelande.

Konventionen af 1990 om gennemførelsen af Schengen-aftalen, som nu forventes snart at træde i kraft, indeholder også bestemmelser om visa. I artikel 9 i den tidligere tekst er det anført, at de kontraherende parter forpligter sig til at vedtage en fælles visumordning og til at harmonisere deres politik i så henseende. De ni Schengen-lande har opstillet tre lister over tredjelande i henhold til denne artikel: en forholdsvis lang liste over tredjelande, hvis statsborgere er undergivet visumpligt i alle Schengen-landene; en forholdsvis kort uforbindende liste over tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for en sådan pligt i alle Schengen-landene; og en yderligere uforbindende liste over lande, hvis statsborgere kun er undergivet visumpligt i nogle af Schengen-landene.

Kommissionen har selvfølgelig været opmærksom på alle disse tekster ved udarbejdelsen af nærværende forslag, og den har taget hensyn til dem, hvor dette var relevant.

Desuden skal dette forslag ikke ses isoleret, men derimod som en del af Kommissionens samlede indsats for at opnå fri bevægelighed for personer, dvs.: den ændrede konvention om de ydre grænser, som foreslås sammen med nærværende forordning; et forslag om et ensartet format for visa baseret på artikel 100C, stk. 3, som skal udarbejdes så snart visse tekniske problemer, bl.a. vedrørende hemmeligholdelse af oplysninger, er blevet løst; samt alle andre fællesskabsinstrumenter, der måtte vise sig nødvendige.

Ordlyden af artikel 100C, stk. 1, gør det klart, at Fællesskabet har en forpligtelse til at træffe den i stk. 1 omhandlede foranstaltning, og at medlemsstaterne er udelukkede fra at træffe en sådan foranstaltning fra ikrafttrædelsen af traktaten om Den Europæiske Union. Samtidig indebærer den indledende formulering i stk. 3 nødvendigvis, at en sådan foranstaltning skal træffes inden 1996. Det er derfor nødvendigt at foreslå denne foranstaltning så hurtigt som muligt efter Maastricht-traktatens ikrafttrædelse, navnlig efter at denne er blevet forsinket med næsten et år.

Den foreslåede forordning er ikke affattet, så den er begrænset til perioden indtil den 1. januar 1996, efter hvilken Rådet i henhold til artikel 100C, stk. 3, skal træffe sine afgørelser med kvalificeret flertal. Der er ingen grund til at vedtage en ny forordning, blot fordi afstemningsproceduren i Rådet ændres. Forordningen vil således fortsat være gældende efter denne dato med forbehold for eventuelle ændringer, der måtte blive foretaget efter den nye procedure.

2. Subsidiaritet og proportionalitet

Artikel 100C tillægger Fællesskabet enekompetence på dette område.

Teoretisk set kunne bestemmelsen gennemføres ved en forordning eller ved et direktiv. Kommissionen har foretrukket forordningen frem for direktivet af to grunde: ved opstillingen af en liste over lande, hvis statsborgere skal undergives visumpligt, er der pr. definition ikke overladt noget skøn til medlemsstaterne, og "gennemførelsen" af en sådan liste ville være et meningsløst arbejde; desuden kan der i visse tilfælde være behov for at handle hurtigt, så forsinkelserne i forbindelse med gennemførelse af direktiver kunne give anledning til alvorlige praktiske vanskeligheder.

3. Bemærkninger til de enkelte artikler

Artikel 1

Selve formålet med artikel 100C er at opstille en fælles liste over tredjelande, hvis statsborgere er undergivet visumpligt, og dette fører uundgåeligt til, at forskelle mellem de enkelte medlemsstaters praksis i så henseende må fjernes. Når det i artikel 100C er fastsat, at Rådet "udpeger de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser", indebærer dette nødvendigvis, at Rådet også må fastlægge, hvilke tredjelande der skal fritages for visumpligten. En modsat opfattelse er hverken forenelig med denne bestemmelses bogstav eller ånd.

I artikel 1, stk. 1, henvises der til bilaget, som indeholder angivelse af de lande, hvis statsborgere er undergivet visumpligt. For nemheds skyld vil dette bilag blive kaldt "negativlisten".

Kommissionen ønskede egenligt på dette stadium at opføre ethvert tredjeland enten på negativlisten eller på en "positivliste" over lande, hvis statsborgere skal fritages for visumpligten. Det har tydeligvis været meningen med artikel 100C. Dette viste sig imidlertid at være umuligt som følge af det store antal tredjelande, for hvilke der er afvigelser mellem medlemsstaternes praksis, og den ømtålelige karakter, som en beslutning herom kunne have for mange af de pågældende lande. Kommissionen accepterer derfor, at medlemsstaterne selv kan bestemme, hvorvidt de vil kræve visum af

statsborgere fra tredjelande, som ikke er anført i bilaget, forudsat at de to betingelser i præamblen er opfyldt, nemlig at det ikke giver anledning til nogen kontrol, der er i strid med EF-traktatens artikel 7A (den tidligere EØF-traktats artikel 8A), og at der kun er tale om en strengt begrænset periode, hvorefter hvert tredjeland skal optages enten på positivlisten eller på negativlisten. Forholdet er kun foreneligt med traktaten, hvis disse to betingelser er opfyldt. Disse principper er nedlagt i artikel 1, stk. 2.

Artikel 1, stk. 3, har til formål at sikre overholdelse af princippet om åbenhed i forvaltningen, idet alle de foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer i henhold til stk. 2, skal offentliggøres i C-udgaven af De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 2

Denne artikel, som fastlægger princippet om medlemsstaternes gensidige anerkendelse af visa, der er udstedt af de øvrige medlemsstater, er på en måde hjørnестenen i dette forslag. Som det indledningsvis bemærkedes, er artikel 100C en bestemmelse om det indre marked. Formålet er derfor bl.a. at bidrage til den oprettelse af det indre marked, der er omhandlet i traktatens artikel 7A. Det følger nødvendigvis heraf, at den blotte opstilling af fælles lister over tredjelande ville forfejle målet i artikel 100C. Det egentlige formål er nemlig at bringe personkontrollen ved Fællesskabets indre grænser til ophør så hurtigt som muligt. Dette kan kun opnås ved hjælp af princippet om gensidig anerkendelse.

Artiklen omhandler imidlertid kun visa, der gælder for hele Fællesskabet. Dette forhold er reguleret ved konventionen om de ydre grænser. Denne betingelse fandtes nødvendig, fordi medlemsstaterne ikke kunne forventes at ville anerkende visa udstedt af de øvrige medlemsstater uden et vist minimum af harmonisering. Ellers ville medlemsstaterne udsætte sig selv for misbrug i form af "visum shopping".

Desuden er det i konventionen om de ydre grænser fastsat, at personer, der har en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat, er fritaget for visumpligt.

Artikel 3

Begrebet "visum" er anvendt i artikel 100C, og Rådet må derfor antages at have kompetence til at definere dette begreb i relation til nævnte bestemmelse. Det er absolut nødvendigt med en vis definition, hvis de øvrige bestemmelser i forordningen virkelig skal være effektive, hvilket også klart er fremgået af arbejdet i Schengen-gruppen og ad hoc-gruppen for immigration. Samtidig ønsker Kommissionen ikke at indbringe nye elementer i

så henseende. Definitionen i artikel 3 svarer derfor i det store og hele til definitionen i artikel 1 i udkastet til konventionen om de ydre grænser.

I langt de fleste medlemsstater forstås ved et kort ophold et ophold, der ikke varer mere end tre måneder. Det forklarer, hvorfor dette kriterium blev anvendt i artikel 21 i det udkast til konventionen om de ydre grænser, som blev udarbejdet i 1991. Affattelsen af første led ligger således tæt op ad nævnte bestemmelse.

Artikel 4

Stk. 1 er en standardbestemmelse.

Formålet med stk. 2 er blot at sikre, at alle de i artikel 1, stk. 3, omhandlede oplysninger offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, inden forordningens andre operative bestemmelser finder anvendelse.

[REDACTED]

Forslag til
Forordning om udpegning af de tredjelande, hvis statsborgere skal
være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

Ifølge traktatens artikel 100C skal Fællesskabet udpege de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser; denne artikels placering i traktaten viser, at den udgør en integrerende del af bestemmelserne vedrørende det indre marked;

ifølge traktatens artikel 3B, stk. 3, handler Fællesskabet kun i det omfang, det er nødvendigt for at nå traktatens mål; medlemsstaternes gensidige anerkendelse af visa, der er udstedt af andre medlemsstater, er nødvendig for at opnå den fulde virkning af artikel 100C og udgør en ledsageforanstaltning af afgørende betydning for opnåelsen af det i artikel 7A fastsatte mål med hensyn til fri bevægelighed for personer;

tredjelandene bør klassificeres på grundlag af deres politiske og økonomiske forhold samt på grundlag af deres forbindelser med Fællesskabet og medlemsstaterne under hensyntagen til den grad af harmonisering, som medlemsstaterne har opnået;

formålet med artikel 100C er at harmonisere medlemsstaternes bestemmelser og praksis i så henseende; afvigelser mellem de forskellige medlemsstaters bestemmelser og praksis bør som en overgangsforanstaltning tillades for en begrænset periode, idet de dog ikke må give anledning til kontrol, som er i strid med artikel 7A; det bør fastsættes, at denne overgangsordning udløber den 30. juni 1996, og at Rådet inden denne dato for hvert enkelt tredjeland skal træffe afgørelse om, hvorvidt det pågældende lands statsborgere skal undergives en visumpligt, eller om de skal fritages for en sådan pligt;

for at sikre, at ordningen administreres på en gennemskuelig måde, og at de berørte personer informeres, skal de foranstaltninger, som medlemsstaterne

træffer i henhold til denne overgangs- og undtagelsesordning, meddeles til de øvrige medlemsstater og Kommissionen; af de samme grunde skal disse oplysninger også offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende;

de oplysninger, der er foreskrevet i denne forordnings artikel 1, stk. 3, skal offentliggøres inden artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 2 finder anvendelse; det er derfor nødvendigt at udskyde anvendelsen af disse bestemmelser til en måned efter, at forordningen er trådt i kraft -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Statsborgere fra de tredjelande, der er anført i bilaget til denne forordning, pålægges pligt til at være i besiddelse af et visum, hvis de passerer medlemsstaternes ydre grænser.
2. Indtil den 30. juni 1996 afgør medlemsstaterne, om der skal kræves visa for statsborgere fra tredjelande, som ikke er anført i bilag I. Inden nævnte dato træffer Rådet efter proceduren i artikel 100C for hvert af disse lande afgørelse om, om de skal tilføjes på listen, eller om deres statsborgere skal fritages for visumpligten.
3. Senest ti arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttrædelse giver medlemsstaterne de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, de har truffet i henhold til stk. 2. Eventuelle nye foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 2, skal tilsvarende meddeles inden for en frist på fem arbejdsdage. Kommissionen offentliggør de oplysninger, der er meddelt i henhold til dette stykke, i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 2

En medlemsstat har ikke ret til at kræve visum af en person, der ønsker at passere medlemsstatens ydre grænser, og som er i besiddelse af et visum udstedt af en anden medlemsstat, såfremt det pågældende visum er gyldigt for hele Fællesskabet.

Artikel 3

I forbindelse med denne forordning gælder følgende definition:

visum: enhver tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, og som

- giver en person ret til at rejse ind på dets område, såfremt andre indrejsebetingelser er opfyldt, og som er gyldig for et ophold på ikke over tre måneder eller for flere ophold, som ikke sammenlagt overstiger tre måneder i en given seks måneders periode begyndende på dagen for den første indrejse, eller
- giver en person ret til at rejse gennem medlemsstatens område eller til at passere transitområdet i en havn eller en lufthavn, såfremt andre transitbetingelser er opfyldt, eller
- giver en person, der opholder sig på medlemsstatens område, ret til genindrejse inden for en nærmere angiven periode.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 2 anvendes dog først en måned derefter.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG*

Afghanistan	Grenada	De Nordlige Mariana Øer	Tyrkiet
Albanien	Guinea	Oman	Tuvalu
Algeriet	Guinea-Bissau	Pakistan	Uganda
Angola	Ækvatorialguinea	Papua Ny Guinea	Ukraine
Antigua og Barbuda	Guyana	Filippinerne	Forenede Arabiske Emirater
Armenien	Haiti	Qatar	Usbekistan
Aserbajdsjan	Indien	Rumænien	Vanuatu
Bahamas	Indonesien	Rusland	Vietnam
Bahrain	Iran	Rwanda	Yemen
Bangladesh	Irak	Saint Cristopher og Nevis	Zaire
Barbados	Côte d'Ivoire	Saint Vincent og Grenadinerne	Zambia
Hviderusland	Jordan	Santa Lucia	Zimbabwe
Belize	Kasakhstan	Vestsamoa	
Benin	Kirgisistan	São Tomé og Príncipe	
Bhutan	Kiribati	Saudi-Arabien	
Botswana	Nordkorea	Senegal	
Bulgarien	Kuwait	Seychellerne	
Burkina Faso	Laos	Sierra Leone	
Burundi	Lesotho	Salomonøerne	
Cambodja	Libanon	Somalia	
Cameroun	Liberia	Sydafrika	
Kap Verde	Libyen		
Den Centralafri- kanske Republik	Madagaskar		
Tchad	Maldiverne	Sudan	
Kina	Mali	Sri Lanka	
Comorerne	Marokko	Surinam	
Congo	Marshall-øerne	Swaziland	
Cuba	Mauritius	Syrien	
Djibouti	Mauretanien	Taiwan	
Dominica	Mikronesien	Tadsjikistan	
Den Dominikanske Republik	Moldova	Tanzania	
Egypten	Mongoliet	Thailand	
Eritrea	Mozambique	Togo	
Etiopien	Myanmar	Tonga	
Fiji	Namibia	Trinidad og Tobago	
Gabon	Nauru	Palau	
Gambia	Nepal		
Georgien	Niger	Tunesien	
Ghana	Nigeria	Turkmenistan	

* Denne liste foregriber ikke Det Europæiske Fællesskabs eller medlemsstaternes stillingtagen med hensyn til de ovennævnte landes internationale status eller med hensyn til deres forbindelser med de pågældende lande.

ISSN 0254-1459

KOM(93) 684 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

01 06 11

Katalognummer : CB-CO-93-737-DA-C

ISBN 92-77-63028-0

**Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg**